No. 15. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 3 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f. 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ZWITSERLAND.

Wallis. In het Illierdal herinnert men zich niet ooit zoo veel sneeuw gezien te hebben als in dit jaar. In windstille dalen ligt dezelve 15 tot 25 voet hoog; ongelukkigerwijze volgde er regen op de sneeuw, zoodat deze, tot schrik der bewoners, op de steile plaatsen los liet en veel schade veroorzaakte. Digt bij het dorp werd door eene lawine het dak van een huis weggerukt; een ander huis is door eenen sneeuwval geheel begraven. Gedurende verscheidene dagen was het volstrekt onmogelijk tot eenige huizen op het gebergte door te dringen; de bewoners waren ingesneeuwd zonder hoop op hulp van buiten. Ook in het Morgendal heeft eene lawine eene hut omvergerukt en een gedeelte van het bosch geheel vernield.

ENGELAND.

— Nabij Dover heeft men de niet minder dan 375 voet hooge rots, genaamd Round-Down-Criff, doen springen, een werk, waartoe men 18,000 ponden buskruid gebezigd heeft.

— Gelijk men weet zijn sommige christelijke feestdagen hunnen oorsprong verschuldigd aan feesten van het voormalige heidensche Rome, b. v. vastenavond. Ook bij de weidsche kerkelijke optogten in Mexico komt, volgens het getuigenis van reizigers, menig gebruik voor, dat aan den Indiaanschen voortijd herinnert. Zoo spreekt de Brittannia van zeker bijgeloof, dat bij de Christelijke negerbevolking op Jamaica veelvuldig voorkomt. Door eene bekrompene en als het ware werktuigelijke opvatting van het Christendom verbinden de negers hetzelve met eene traditionele vereering van hunnen Afrikaanschen Fetisch, Obiah. Er heeft zich eene fanatische secte van negers gevormd, welke vergaderingen in de open lucht houdt. Onder zonderlinge plegtigheden en verdraaijing des ligchaams, dikwijls geheel zinneloos door het genot van bedwelmende, uit kruiden vervaardigde dranken, vermengen deze geestdrijvers bezweringen van Obiah met Christelijke gebeden. Dezulken, die men door den geest Obiah bezeten gelooft te zijn, worden ter nedergeworpen, met voeten getrapt, door het slijk gesleept, en met een emmer water overgoten, waardoor alzoo aan hen de *doop van Johannes in de Jordaan* voltrokken wordt. De gevangenissen zijn vol van zulke geestdrijvers; zij wenden voor volgens een Goddelijk gebod te handelen en door den geest gedreven te worden. Deze dweeperij neemt van dag tot dag toe, en dreigt voor de openbare rust gevaarlijk te worden.

— Onlangs werd door zekeren Dr. *Ward* aan een lijder in het hospitaal van Wellow eene operatie verrigt, gedurende den magnetischen slaap, die den lijder ongevoelig maakt en alle pijnen bespaart. Het linkerbeen moest afgezet worden. Dr. *Topham* magnetiseerde den patient eenige dagen achtereen, en hij kwam, als naar gewoonte in den toestand, waarin het lijdende deel geen teeken van gevoeligheid meer gaf. Den 22. Sept. werd, nadat men zijne toestemming verkregen had, tot de operatie overgegaan. De kalmte van den lijder in die oogenblikken had iets plegtigs; men hoorde niets dan zijne ademhaling, vervolgens alleen een zacht zuchten, dat evenwel slechts het denkbeeld van eenen levendigen droom in eenen vasten slaap inboezemde; hij zelf bleef onbeweeglijk als een standbeeld. De gansche operatie duurde 20 minuten. Toen hij weder uit den magnetischen toestand werd opgewekt, zag hij het verband van zijn been, en zeide met kalmte: « Ik dank God, dat hij mij voor de pijnen van deze « operatie gespaard heeft!" Op de vraag of hij niets gevoeld had, antwoordde hij, de herinnering van een soort van knarsing te hebben. Het eerste verband werd weder in den magnetischen toestand gelegd, zonder dat het hem gezegd werd, en hij ontwaarde er niets van. De lijder is sedert zoo wel, als zijn toestand vergunnen kan.

FRANKRIJK.

— Van Briançon wordt berigt, dat de postrijder van Grenoble en drie passagiers, welke de reis met hem deden, door eenen sneeuwval overstelpt geworden zijn. Zij lagen onder acht à tien Ned. ellen sneeuw begraven, en hoezeer 200 menschen met allen ijver drie dagen lang gearbeid hadden, was het nog niet mogelijk geweest iemand der ongelukkigen weder te vinden.

— Abd-el-Kader begint de Franschen in Algerië andermaal te verontrusten, en heeft pogingen aangewend om de onderworpen stammen op nieuw voor zich te winnen, hetwelk in het westen der kolonie mislukt, maar hier en daar in het oosten van door hem gewenscht gevolg geweest is. De generaal *Changarnier* is den 12 dezer den Emir te gemoet getrokken.

— Ook op de Afrikaansche oevers der Middellandsche Zee hebben de stormen in de eerste helft dezer maand treurige uitwerkselen te weeg gebragt. Voor Stora, waar het havenhoofd geheel vernield is geworden, zijn niet minder dan zes schepen, fransche, napelsche en moorsche, vergaan.

— Volgens een Russisch dagblad is de Zwarte zee het tooneel van talrijke ongelukken geweest. Gedurende de maand november en de eerste helft van december, zijn 31 schepen van verschillende grootte, met man en muis vergaan, en 75 werden sterk beschadigd.

— Onze bladen, die sedert eenige dagen gewag gemaakt hebben van het onder een sneeuwval bedolven geraakt zijn van het dorp van Valsenestre, in het departement van de Isère, geven daarvan thans nader de volgende belangwekkende bijzonderheden.

Zondag den 15., des morgens tusschen drie en vier ure, heeft een ontzettende sneeuwklomp van een der bergen van de Alpen, ten zuiden van het dorp van Valsinestre, maar evenwel op eenen vrij aanzienlijken afstand van hetzelve gelegen, zich in beweging gesteld en is dezelve zes en twintig huizen van genoemd dorp met tusschen de zes en acht ellen hooge sneeuw, aardklompen en brokken van boomen komen overstelpen.

Niet minder dan 82 personen lagen er onder de sneeuw en de puinen der ingestorte huizen bedekt. Twee en zeventig van dezelve zijn nog gered, maar tien hebben er het leven bij ingeschoten.

Het nederploffen van den sneeuwklomp schijnt niet veel gedruisch gemaakt te hebben, want eerst bij het aanbreken van den dag, dat is, omstreeks 's morgens ten zeven ure, zijn de bewoners der niet overstelpte huizen ontwaar geworden, dat het verdere van het dorp onder de sneeuw begraven lag. Degenen, die zich in de overstelpte huizen bevonden, meenden, dat er eenvoudig iets had plaats gehad, hetwelk in hun dorp in geenen deele voor iets zeldzaams te houden is, te weten, dat het zoo sterk gesneeuwd had, dat de zwaarte der sneeuw hunne daken had doen bezwijken en de deuren en vensters gestopt had, maar dat hunne buren hen weldra uit hunne gevangenis zouden komen bevrijden.

Zoodra de nu vrij gebleven dorpelingen het voorval ontdekten, gingen zij ijverig aan het werk, om wat gered zou kunnen worden, te redden, en inmiddels zonden zij twee vlugge knapen uit hun midden naar het naastbij gelegen dorp la Chapelle. De sneeuw lag zoo dik over den weg, dat deze knapen daar eerst des voormiddags ten elf ure aankwamen, en zoo uitgeput van vermoeijenis dat zij bijna niet meer in staat waren te spreken, en dat, zoo zij nog een half uur verder hadden moeten gaan, zij ongetwijfeld onder weg in de sneeuw zouden zijn blijven liggen. Bij hunne aankomst te Chapelle was de mis daar juist geëindigd. De maire en de pastoor trokken dadelijk met al de weêrbare manschap ter hulp van die van Valsinestre, hetwelk zij tegen vier ure des namiddags bereikten, later kwamen er ook nog bezendingen uit andere omliggende dorpen, en het reddingswerk werd met zoo wakkeren ijver als kloek beleid doorgezet.

Men heeft het er voornamelijk op toegelegd gehad, om de sneeuw zoodanig te rigten van de hierdoor gevormd wordende putten of kuilen te doen uitkomen boven de schoorsteenen der bedolven huizen, door welke schoorsteenen men voorts de menschen met touwen naar boven heesch of langs ladders deed opklimmen, en waar men den schoorsteen ingestort vond, werkte men zich door de daken en zolderingen heen. De lijken der verongelukten heeft men later opgegraven.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 30. Januarij. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden heeft de centrale afdeeling haar verslag uitgebragt nopens het wets-ontwerp ten aanzien van het tusschen Nederland en Belgie gesloten tractaat. Dit verslag vangt aan met eene geschiedkundige herinnering aan hetgeen er sints 1838, met opzigt tot [illegible] geschillen tusschen de beide Rijken, heeft plaats gehad. Daarbij is onderanderen aangemerkt, dat het verdrag der 24 artikelen, na de aanneming van hetzelve door de Nederlandsche regering in 1839, eene voor Belgie voordeelige uitlegging heeft bekomen. Daarna deelt de centrale afdeeling mede al hetgeen er sedert de aanbieding van het onderhavig wetsontwerp tusschen de regering en de Kamer heeft plaats gehad. Daaruit blijkt, dat na het opmaken van het omstandig voorloopig verslag, en de antwoorden der Regering deswege, de groote meerderheid van de leden verklaard had, dat de bekomene inlichtingen van de regering de bestaande bezwaren, zoo wel tegen den vorm van het ontwerp, als tegen de bepalingen van het tractaat niet hadden weggenomen, zoodat men zich niet in staat achtte het voorstel goed- of af te keuren. Ten gevolge van het te kennen gegeven verlangen, heeft de Kamer, in drie zittingen met geslotene deuren, van de ministers nog nadere inlichtingen bekomen.

Gisteren heeft de centrale afdeeling haar verslag opgemaakt. 1°. Wat aangaat den vorm hebben eenige leden blijven beweren, dat de bevoegdheid der Kamer zich niet zoo ver uitstrekt, om eene geheele goed- of afkeuring van het tractaat te geven.

2°. Wat aangaat de zaak zelve, hebben vele leden, bij de bedenking aan de belangrijke offers, die aan Nederland sinds 1830 tot het behoud van den vrede zijn opgelegd, hun diep gevoel van smart betuigd, dat het verdrag van 19 April 1839 niet de eindpaal van die offers is geweest.

Wat betreft het eerste hoofdstuk van het traktaat, het grondgebied, zijn enkele leden steeds van gevoelen, dat de belangen van een deel der Nederlandsche onderdanen daarbij uit het oog worden verloren. Ten aanzien van het tweede hoofdstuk, de scheepvaart, waren velen van oordeel, dat men bij het verdrag veel verder was gegaan, dan bij dat van 1839 was vastgesteld, en voorspelde men van de gelijkstelling van de Belgische scheepvaart met de Nederlandsche op de binnenwateren groot nadeel voor den Nederlandschen handel. Deze leden waren door de bekomene inlichtingen der regering geenzins gerust gesteld, en bleven bij hun gevoelen tegen het tweede hoofdstuk volharden.

Ten opzigte van het derde deel des verdrags, de schuld, is de vermindering van het Belgische Aandeel in de schuld van vijf tot vier millioen aan velen zeer bezwarend voorgekomen. Onderscheidene leden beschouwden de globale aftrekking van 1 millioen geheel ongepast. Ook op nog andere artikelen van dit hoofdstuk hadden sommige leden nog bedenkingen en waren zij dienaangaande door de ministers niet gerust gesteld.

De centrale Afdeeling ziet zich gedrongen aan het einde van haar verslag te kennen te geven, dat in de afdeelingen het gevoel van smart is uitgedrukt, en men het ten ernstigste heeft blijven betreuren, dat de Regering vermeend heeft tot het sluiten van eene overeenkomst te moeten overgaan, die, naar veler meening, nadeelige uitkomsten voor het Vaderland kan ten gevolge hebben. Onderscheidene leden hebben verklaard, dat, indien zij ook, na al het aangemerkte voor het ontwerp zouden stemmen zij dit niet zouden doen, uit gevoel van billijkheid en regtvaardigheid, maar alleen uit aanmerking van de belemmerde omstandigheden, waarin Nederland zich, ten gevolge van den loop der gebeurtenissen, geplaatst ziet.

Wordt besloten de beraadslagingen over het ontwerp, houdende het traktaat, op morgen ochtend ten elf ure, in eene zitting met gesloten deuren, aan te vangen.

— Men verneemt, dat het Z. M. den Koning behaagd heeft, eene gift van f 10,000 uit Hoogstdeszelfs eigene fondsen te verleenen voor de oprigting eener school voor kinderen, wier ouders door de Diaconie der Hervormde gemeente bedeeld worden. Z. M. Koning *Willem Frederik* Graaf *van Nassau*, heeft tot hetzelfde loffelijke einde eene som van f 5000 bijgedragen.

— Men verneemt, dat het bedrag der inschrijvingen tot oprigting van een Standbeeld voor Prins *Willem de Eerste*, te 's Gravenhage, geklommen is tot de aanzienlijke som van ruim f 38,000, terwijl nog van verschillende zijden, en onder anderen ook uit 's Rijks Overzeesche Bezittin-

gen, de opgaven volgens den uitslag der inteekening worden te gemoet gezien. Het heeft Z. M. den Koning behaagd te gelasten, dat, ten einde de namen dergenen, die tot de stichting van het Standbeeld voor *Willem den Eerste* hebben medegewerkt, aan de vergetelijkheid te ontrukken, de oorspronkelijke inschrijvings-lijsten in 's Rijks archief zullen worden nedergelegd en bewaard. Zeeland komt op deze lijsten voor *f* 1316,25 voor.

— Met veel genoegen verneemt men, zegt een onzer dagbladen, dat er sedert eenige dagen, van de bezetting kavalerie uit deze stad en uit Leiden patrouilles, tot beveiliging der ingezetenen ten platte lande, in onderscheidene rigtingen worden uitgezonden.

— De Staats-courant deelt een Koninklijk besluit mede van 25. Jan., nopens het nemen van eene proeve eener kolonisatie in Suriname. Aan het hoofd staan de Heeren *A. van den Brandhoff*, *J. H. Betting* en *D. Copyn*, Predikanten te Elst, Beest en Wilnis. Het aanbod van deze heeren wordt door Z. M. aangenomen en goedgekeurd. De Heer *Betting* zal met 2 bekwame landbouwers zich onmiddelijk derwaarts begeven, om een geschikte landstreek uit te kiezen, vooreerst voor 50 huisgezinnen. Na de vestiging van deze, zullen de overige 150 huisgezinnen, met de beide andere Predikanten, van hier vertrekken, na bekomen berigt, dat ook ter hunner vestiging het noodige in de Kolonie is voorbereid.

— Men verneemt, dat bijna al de leden van de 2. Kamer, verklaard hebben zich te kunnen vereenigen met het doel, hetwelk de Regering zich bij de wet nopens de M. van Weld. heeft voorgesteld, om namelijk de noodige gelden ter harer beschikking gesteld te zien, ten einde in staat te zijn, of om, door het verleenen, onder de vereischte waarborgen, van eenen onderstand aan de Maatschappij, tot het behoud dier instelling krachtdadig te kunnen medewerken, of om, voor het geval dat dezelve te gronde mogt gaan, de noodige maatregelen te kunnen nemen, ter verzekering van de haar aanvertrouwde belangen.

VLISSINGEN, den 2. Februarij. Eergisteren is door den kerkeraad der Ned. Hervormde gemeente alhier, uit het bekende viertal, tot predikant beroepen, de weleerw. heer *J. R. de Bruine*, te Balk.

— Een edel menschenvriend, uit Amsterdam, heeft dezer dagen, bewogen met het lot van de weduwe, van den, op den 9. Jan., voor Oostende verdronken loodskweekeling *P. Pieterse*, aan den WEd. Achtb. Heer Burgemeester dezer stad, ten behoeve dier weduwe, een bankbiljet, groot *f* 25 gezonden, met een brief geteekend Q. N., welke aan de belanghebbende is uitgereikt en waarvoor den onbekenden gever de welmeenendste dank wordt toegebragt.

— Het aantal der levende talen en dialekten op onzen aardbol bedraagt 3065; hiervan komen voor Europa 487, voor Azië 846, voor Afrika 284, voor Amerika 1282, voor Australië 164.

INGEZONDEN STUKKEN.

SIMON, uw schrijven aan LOUIS, in de *Vlissingsche Courant* van den 18 Januarij gerigt, heb ik gelezen. Ik ontveins het niet, ik beaam ten volle het meeste van het door u aangevoerde, doch houdt het mij ten goede, wanneer ik u mijne bemerking maak, dat het mij voorkomt, dat zoodanig schrijven, handelende over godsdienstige geschillen, opvoeding als anderzints, niet in een dagblad, aan staatkunde en nieuwstijdingen gewijd te huis behoort. Ik verheugde mij reeds, dat sedert lang, dit pad tot openbaarmaking van gedachten over de Israelitische godsdienst-hervormings-kwestien was verlaten; een pad, zoo verkeerd en doelloos, op het voorbeeld van J. D. P., ingeslagen.

Wat toch vermag al dit geschrijf? Zal het tot iets goeds leiden? zullen de gevoelens van eenen enkelen openbaar gemaakt, die van anderen bepalen? En wat heeft het algemeen er aan? De oningewijden verstaan het niet, omdat zij niet op het ware standpunt gebragt zijn, en de Israëliet zelf is uit gebrek aan deugdelijke godsdienstige opvoeding en verdere leiding, te onverschillig of te orthodox, beide even gevaarlijk. Maar! zult gij vragen, moet dan alles blijven zoo als het is; moet de Jood, wat de wetenschappelijke godsdienst betreft, den tijd achterlijk blijven? Gewis neen. Evenwel bestaan er andere geschikte middelen tot het bereiken van het doel, tot verspreiding van eene veredelende en rigtige vooruitgang, die, met een goed en opregt oogmerk in werking gebragt, minder het doel zullen missen, dan het kiezen van een nieuwsblad, om slechts aan een schrijfjeukte te voldoen, en zonder iets nuttigs te stichten, alleen ten hoogsten bij andersdenkenden spotlust opwekt.

De beter in het werk te stellen pogingen zijn, mijns bedunkens:

1°. Het daarstellen van eene Juden-zeitung, in het zoogenaamd Joodsch-Duitsch letterschrift geschreven, hebbende het gebruik van dit schrift voor, rondborstig en onbewimpeld de gebreken te kunnen opnoemen, zonder de ingewijden ergernis te veroorzaken, of spot en lachlust bij oningewijden te verwekken.

2°. Het oprigten van een genootschap met het bepaalde doel, om de zedelijke verlichting en godsdienstige beschaving des Israëliets te bevorderen, de verbetering van het ceremonieel, opbeuring van hetzelve en ze te ontdoen van ingeslopen misbruiken, waardoor de uitoefening der godsdienst ontadeld wordt; ten laatste alle pogingen aan te wenden, dat de Israëlitische geestelijkheid, even als die van andere gezindheden binnen dit rijk, van den lande bezoldigd worde. Dit nu als de beste middelen aangenomen zijnde tot bereiking van het beoogde doel, is het noodig dat men een geschikt, geleerd en werkzaam man vinde, die lust en bekwaamheid genoeg heeft om de zeker niet ten achterblijvende aanvallen der duisterlingen te wederleggen en op godsdienstige gronden te bestrijden. Vindt men nu al zoodanig man niet binnen ons rijk, men wende zich tot Duitschland, waar zich overvloed van geleerde mannen bevindt; met kleine geldelijke opofferingen zal dit doel toch wel te bereiken zijn: doch God behoede ons voor de zoodanigen die de grondzuilen van het Mozaismus trachten te ondermijnen. Wanneer gij u nu met deze denkbeelden vereenigen kunt, geloof ik dat eene enkele oproeping in dit onafhankelijk blad of andere nieuwspapieren voldoende zal zijn u te overtuigen, of de Nederlandsche Israëliet wel of niet voor vooruitgang rijp is.

K.

MENGELINGEN.

De Zamenzwering.

In een onzer laatste Nummers hebben wij reeds kortelijk gewag gemaakt van het, gelukkig nog tijdig ontdekt komplot, aan boord van de Amerikaansche oorlogsbrik *Somers*, van welk komplot de adelborst SPENCER, zoon van den Amerikaanschen Minister van Oorlog, het hoofd was, zoo als hij dan ook zijne schuld met de doodstraf heeft moeten boeten. Aan het officiëel rapport van den Heer MAC KENZIE, kapitein der gemelde brik (*welk rapport onder anderen in de Engelsche* Times *van den 18 Jan. gevonden wordt*) ontleenen wij thans nader de volgende bijzonderheden.

Het was, zegt de heer MAC KENZIE, gedurende mijn verblijf voor St. Thomas, dat de luitenant GANZEVOORT mij berigt gaf, dat er aan boord een komplot bestond, tot het vermeesteren van de brik, het vermoorden der officieren en het doen dienen van het schip tot een zeeroovers-vaartuig. De adelborst SPENCER had het plan medegedeeld aan den adsistent kashouder WALES, dien hij met de volgende vragen was begonnen te ondertasten: Vreest gij den dood? Zijt gij bang voor een lijk? zoudt gij bang zijn een' man te dooden? Ten hoogste over al wat hij vernam verbaasd en verontwaardigd, had WALES evenwel, om achter het volle geheim te komen, aan SPENCER den door dezen gevorderd wordenden eed van geheimhouding gedaan en hierop al verder vernomen, dat reeds 20 man van de ekwipaadje het met SPENCER eens waren tot volvoering van het zoo even vermelde plan; als een der voornaamste uitlokselen gaf SPENCER op, dat eene kist, die men zeide, een kargazoen van kostbaren wijn te bevatten, met baar geld gevuld zoude wezen. Dadelijk na het volbragt zijn van den moord zou men met het schip stevenen naar de Pyn-eilanden, waar een der eedgenoten, die reeds vroeger als zeeschuimer had gediend, meer geweest en niet onbekend was, brengende voorts het plan mede, dat men nimmer een schip zou aantasten, hetwelk men niet tot zekerheid zou kunnen vooruitzien te zullen vermeesteren, van steeds tot het laatste spoor van ieder veroverd schip te doen verdwijnen, zich die vrouwen, in welke men behagen mogt vinden, toe te eigenen en later ook te vermoorden. Een tot in de kleinigheden uitgewerkt plan droeg hij steeds bij zich, verborgen in zijnen das. Hem dit alles medegedeeld hebbende, had SPENCER, WALES weder verlaten, maar onder de geweldigste bedreigingen, van bij de minste onbescheidenheid een man des doods te wezen.

Op het ontvangen van dit berigt, dus vervolgt Kapt. MAC KENZIE, was ik geneigd er de spot mede te drijven. Het plan was zoo dol dat ik de gansche zaak hield voor een grap van SPENCER, maar evenwel voor een grap van eenen te donkeren aard; ik beval den luitenant alzoo, de handelwijze van SPENCER ten naauwste, maar ongemerkt gade te slaan. Nu bleek het weldra dat SPENCER de kaarten buitengemeen vlijtig bestudeerde, en bij den chirurgijn navorschingen deed omtrent al wat de Pijn-eilanden betrof, zoodat deze hem zelfs lagchend afvroeg, of hij daar ook goed bekende had. De volgende dag zat SPENCER veelal afgezonderd in diep gepeins, en van tijd tot tijd ter sluik een papier nalezend; andere oogenblikken weder zag men hem heimelijk met de matrozen CROMWELL en SMALL in gesprek gewikkeld; onder sommigen van het volk deelde hij geld uit, en in weerwil van het stelligste verbod, ook tabak aan de leerlingen; den hofmeester bewoog hij, brandewijn voor hem uit het magazijn te stelen; verder ontzag hij niets, om zich aangenaam bij het volk te maken, terwijl hij zich van tijd tot tijd de smadelijkste uitdrukkingen omtrent de kapitein veroorloofde. Dit een en ander deed mij eindelijk er meer toe overhellen, om het berigt van den Luitenant GANZEVOORT als een ernstig iets te beschouwen, waarbij nog kwam, dat hetgene mij van SPENCERS vroegeren levensloop bekend was, verre was van te zijnen voordeele te pleiten. Ik wenschte derhalve, dat het, mij gelukken mogt, mij op eenige betamelijke wijze van hem te ontslaan, en hebbende hooren zeggen, dat hij wel op het schip den *Grampus* zou willen overgaan, gaf ik den luitenant GANZEVOORT in last, hem mede te deelen, dat zoo hij zijne overplaatsing van den Commodore PERRIJ wilde verzoeken, ik dit zijn verzoek zou ondersteunen. Het verzoek werd gedaan, maar ongelukkig, in weerwil van alle aandringen, door den Commodore PERRIJ afgewezen.

Het ontging mijne aandacht niet, dat SPENCER weinig omgang met de officieren had maar denzelven te meer met de matrozen zocht en dat hij zich met deze zeer gemeenzaam maakte, en niet zelden meende ik iets zonderlings vlammends in zijn oogen te bespeuren. Mij van het bestaan der zaak ten laatste zoo goed als overtuigd houdende, gaf ik tegen den avond bevel aan mijnen schrijver den heer PERRIJ, dat hij al de officieren op het dek zou doen bijeenkomen, en alstoen sprak ik SPENCER aldus aan:

« Zoo ik verneem mijnheer, staat gij naar het kommando « op den *Somers*." « Het is er ver van af," gaf hij op eene eerbiedige wijze ten antwoord. — « Hebt gij dan « niet aan den heer WALES gezegd, dat gij het plan tot een « komplot had ontworpen, dat hetzelve medebragt het « vermoorden van den kapitein en de officieren van de « *Somers*, benevens van die matrozen, die gij niet tot uw « plan zoudt kunnen overhalen, en dat gij ter zeeschuimerij « wildet gaan varen?" — « Ik mag van zoo iets gesproken « hebben, maar het was slechts in scherts." — « Gij « erkent alzoo van zulk een plan gesproken te hebben." — « O ja." « Welnu mijnheer, gij hebt u een' zoo ernstige « scherts veroorloofd, dat dezelve u wel het leven « zou kunnen kosten. Wees zoo goed uwen das af te « doen." Hij deed zulks, ik ontwond denzelven maar vond er niets in. — « Waar hebt gij het papier, hetwelk gij er in had, gelaten?" — « Dat papier was eene « nota van wat ik heden te doen had; ik heb hetzelve « verscheurd." — « Gij had eene zonderlinge bergplaats « voor zulk eene nota gekozen." — Hij erkende dit met het uiterlijke der grootste eenvoudigheid en onschuld; maar ik ging voort, — « Het was uw plan om u zelven « tot kapitein over dit schip op te werpen, maar gij moet « begrepen hebben, dat u dit niet dan op mijn lijk en « de lijken van al de officieren gelukken kon; gij had u « zelven met het volvoeren van veel, zeer veel belast. « Het is mijn pligt u in hechtenis te nemen. — Luitenant « GANZEVOORT neemt den heer SPENCER in arrest, en sla « hem in dubbele boeijen!" Dit een en ander gebeurde. Ik gaf last hem onverwijld te dooden, zoo men bespeuren mogt dat hij eenige verstandhouding met zijne eedgenooten zocht, en liet hem van het gegeven zijn van dien last verwittigen. Bij onderzoek vond men in zijne kist een met Grieksche letters beschreven papier, hetwelk bleek het plan van het komplot te bevatten; ook was daarbij een naamlijst van de gansche ekwipaadje, naast de namen stonden verschillende aanteekeningen, sommige personen moesten gespaard, anderen volstrekt vermoord worden; aan sommigen werd het moordwerk opgedragen, aan anderen het openbreken van de kist met wapenen, voor ieder der eedgenooten werd zijn bepaald werk opgegeven. *(Vervolg hierna.)*

Eveline en Lelio, of de Bloemlezing.

EVELINE stond, bitter weenende en klagende, bij 't graf van haar eenig kind. 't Was het evenbeeld van haar pas gestorven gade en met hetzelve verloor zij het dierbaarste op aarde. Vaak ziet men hen die in weemoed zijn verzonken, zich vergeten, hoort men hen God lasteren. Zoo ook ontweek thans EVELINE de onderwerping aan den wil Gods, die haar vroom hart anders belijdde en, zij riep, in overmaat van droefheid uit: Ach! wat mag dit schuldeloos kind toch gedaan hebben, dat gij, ô Heer! het zoo vroeg van mij naamt? er zijn immers zoo vele boozen in de wereld die Gij in 't leven laat; en dit reine onbevlekte wichtje moest mij verlaten? Toen kwam LELIO bij haar, die nadenkend daar gestaan had, en zeide: Ik geloof zuster, dat de klagte zelve de reden is, waarom God, de Heer, het kindje tot zich genomen heeft; wees daarom lijdzaam, en onderwerp u aan den wil des Heeren, die alles zeer wijs bestuurt.

Wat wil gij hier meê zeggen, broeder? vroeg EVELINE.

Luister, zuster, hoe ik het bedoel. Toen ik onlangs wandelde in den tuin, die ginds ligt, op de hoogte, zag ik den tuinier volijverig de schoonste, de geurigste bloemen afsnijden en ze tot ruikers binden. Wat doet gij daar vriend? vroeg ik den tuinier, gij plukt daar immers bloemen die ter naauwernood bloeijen en ontloken zijn uit hunne knoppen; laat ze liever aan den stengel, laat ze de struiken sieren, en zoo nog lang de lust zijn van den wandelaar. Toen bragt de tuinier mij in een ander gedeelte des hofs, toonde mij struiken met ontbladerde wormstekige bloemen, en zeide: Ziedaar mijn vriend, deze heb ik langer laten staan, en zie wat van hun is geworden! Daarom leze ik de bloemen thans vroeger, om ze in al derzelver pracht te behouden.

Welnu, waarde zuster, ook de Heer daalde in Zijnen tuin, om bloemen te lezen. Hij heeft ons het wichtje ontnomen, vóór dat het door wormsteken des lasters misvormd werd. Verstandig heeft daarom de tuinier gehandeld; geloofd zij de naam des Heeren! — Geloofd zij Zijnen naam, sprak EVELINE, ik ben gerust, nu ik weet dat het bloempje in de hand eens zorgvuldigen hoveniers is, die het mij, zonder twijfel, eens zal teruggeven. En zij kuste het in den dood nog lieftallig kindje. Y. Z.

Nieuw uitgekomen Boeken.

De Roomsche Geestelijkheid, in betrekking tot het Schoolonderwijs en het regt van den staat in het toezien op het bekend maken van kerkel. verordeningen — f 0,40

Algebraisch-Chronologisch Rekenboek van de Geschiedenis onzes Vaderlands, de Nederlandsche uitvindingen, ontdekkingen en beroemde mannen, tot op onzen tijd, door J. L. Lion, eerste afdeeling 1e tijdvak, van de komst der Batavieren tot aan de Grafelijke regering, of van 100 jaar vóór tot 922 na Christus geb. — « 0 30

Grondbeginselen der Horticultuur (Tuinkunst), naar het Engelsch van John Lindley, met bijlagen door W. H. de Vriese — « 3,00

Tuin-almanak, of de nieuwe opregte Hollandsche Hovenier, aanwijzende wat men 's maandelijks in den moes- en bloemtuin, boomgaard, boomkweekerij, oranje en bloeijerij te verrigten hebbe, ge verbeterde druk, met nieuwe opmerkingen, om alles vroeg en veel te hebben, door J. Niedeken, tuinman op het Loo — « 0,60

Trouw en volharding, de grondslagen van ware vaderlandsliefde, door verhaaltjes uit de geschiedenis van Nederland bevestigd — « 0 70

De Dagheraut, Geloofsbelijdenis van Frederika Bremer, door de schrijfster van Te Laat — « 0,80

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2 Februarij. Sedert den 29 Jan. zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Charles, H. Jurgensen, Manille, May; N. Gascoin, Liverpool, Helena Maria, J. van der Wyck, Bayonne, The Peaceful, M. Breekon, Londen, alle stukgoed; Industry, M. Schultz, Memel; houtwaren; The Syren, A. Goodwin, Montevideo, huiden; Josephine, W. Hodges, Charleston, katoen en rijst; Godfried August, J. A. Betten, Memel, lijnzaad; Florent, J. Dam, Montevideo, huiden.

Voor Gend bestemd.

De Ceres, J. Nefors, Londen, suiker.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

2 Februarij 1843.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
2 J. Zeeuwsche dito	f 7,75	Bockweit	f 6.00
1 J. dito	« 7,50	Winter Garst	« 4.80
N. dito dito	« 7.40	Zomergarst	« 4.95
2 J. Walch. Tarwe	« 8.00	W. Witte Boonen	« 8.50
1 J. dito	« 7 65	W. N. Bruine dito	« 9.50
Nieuwe dito	« 7,60	W. O Paardenboonen	« 4 90
2 J. Zeeuwsche Rogge	« 7.10	Z. N. dito	« 4,50
1 J. dito	«	Raapolie	f 34.50 p. v.
Nieuwe dito	« 7.25	Patentolie	« 57.00 «
W. Groene Erwten	« 6.50	Lijnolie	« 37.00 «
Witte dito	« 6 50	Raapkoeken	f 16 00 de 1040 st.
Koolzaad	« 9 50	Lijnkoeken	« 9.00 « 100 «
Haver	« 5,00		

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BEEREN.